

Udkom i forbindelse med
åbningen af Gammelfestivalen
Død og hygge på plejehjemmet
onsdag den 8. oktober 2014

GAMMELBOGEN II

Død og hygge på plejehjemmet

JENS BLENDSTRUP

Med håb skal alder fordrives

Det kan da godt være det tager mig lidt længere tid at gå ned i netto. Men Jeg savner ikke noget. Jeg har ganske vist ikke så meget kontakt med mine ben efter de satte ud for en 3-4 år siden. Men engang imellem sender jeg lige en sonde ud så den kan se om de er der. Og det er de, skal jeg hilse og sige. De sidder hvor de skal. De spjætter osse når fysioterapeuten dasker dem med en gummi hammer.

Hvert år ved denne tid plejer jeg at tage en rejse til Østrig for at høre tyroler musik. Mest for at chikanere mine nerver. Ja og stimulere dem.

Man skal helst være den man er fra starten. Det nytter ikke noget at være en skidesur vicevært når man er i den arbejdsduelige alder, for så er man osse en skidesur forhenværende vicevært når man bliver gammel. Det er det jeg altid siger til min veninde, som har det med at gå og putte sig. Kom til syne i al din pragt, Vigga. Ikke sidde der og pusle som et andet jordegern. Jeg vil se dig. Det er min erfaring at mennesker der fylder er lettere at være sammen med end dem der går og gemmer sig. Og så skal man osse huske at le og skide og elske. Det med at skide skal man ikke bruge andre til. Men latteren og

kærligheden den skal man dele. Og den deler jeg med Vigga. Vigga er min gamle veninde. Det tager hende 3 dage fra hun ringer og siger at hun kommer til hun når frem. Hun bor ganske vist kun ude i Hvidovre, men ting tager tid når man bliver gammel. Til gengæld fejrer vi det behørigt hver gang når hun kommer. Slår du party teltet op? Siger hun i telefonen. Vigga, det ER slået op. Det står der hele året inde i stuen. Så sidder vi der med campari og isdessert, og leger campingferie. Vi har osse en kæreste som vi deler. Hanhunden Henry kalder vi ham. Vigga får hans hånd og jeg tager resten. Han kan ikke helt huske hvad han hedder, men når bare det dernede fungerer så går det nok. Han har en særlig teknik hvor han ser ud som om han checker ens oliefyr imens. Det er vildt ophidsende. At han kan være så nonchalant midt i legen. Han er en ørn til at parre sig. Nej, den får ikke for lidt. Nogen gange bliver han bange midt i orgasmen. Hvem er det der sidder forenden af mig!? Jeg aner ikke hvem du er!? Hvem er du, siger han bekymret. Så skal man bare sige man er Eva. Eva var hans kone gennem 45 år. Det gør ham tryk. Og tryk er vigtig i min alder. Man er jo udsat. Kan ikke bare gå sin vej. Det kan godt gøre en lidt bange. At man ikke kan flygte. Men må stå det igennem.

Det er det jeg siger til Vigga når vi sidder i teltet. Vi kan jo ikke tage noget med. Vi kan ikke, Vigga. Jeg vil ha' lov at hyle af vrede. Og kramme hver eneste time jeg har tilbage. Og hvis jeg bliver træt vil jeg drikke så meget kaffe at jeg sitrer hele vejen ud til det Swedenborgske rum. Mig skal livet ikke miste uden kamp. Vigga har ikke den samme kampgejst. Og det bekymrer mig. Hun må trodse den træthed. Vise den viljestyrke der skal til. Op med skuldrene, Vigga. Hagen ind. Brysterne frem. Det bliver ikke let at vælte mig.

Uddrag fra monolog skrevet til Ebba Nørager og fremført som reading på Teatret ved Sorte Hest til afslutningen af Gammelfestivalen i 2010.

Jens Blendstrup (1968) forfatter og dramatiker